

LORETTA CHASE

De ultieme schurk

Vertaald door Marijke Vos

AMSTERDAM. ANTWERPEN

Hoofdstuk 1

PARIJS, MAART

‘Nee, dit kan niet waar zijn,’ fluisterde Sir Bertram Trent ontzet. Zijn ronde blauwe ogen puilden vol afgrijzen uit zijn kassen, terwijl hij zijn voorhoofd tegen het raam met uitzicht op de Rue de Provence drukte.

‘Ik geloof van wel,’ zei zijn bediende Withers.

Sir Bertram haalde zijn hand door zijn warrige bruine krullen. Het was twee uur ’s middags en hij was pas net uit zijn kamerjas. ‘Genevieve,’ zei hij vlak. ‘O, God, ze is het echt.’

‘Dat is inderdaad zonder twijfel uw grootmoeder, Lady Pembury – met uw zuster, juffrouw Jessica.’ Withers onderdrukte een glimlach. Hij onderdrukte een hoop op dit moment. De enorme drang om door de kamer te dansen en halleluja te roepen, bijvoorbeeld.

De redding was nabij, dacht hij. Nu juffrouw Jessica er was, zou alles snel opgelost worden. Hij had een groot risico genomen door haar te schrijven, maar in het belang van de familie móést het simpelweg gebeuren.

Sir Bertram was in handen gevallen van Duivels Gezelschap. Het duivelste gezelschap van de hele gemeenschap in Withers’ optiek: een bende mislukkelingen onder leiding van de vierde markies van Dain.

Maar juffrouw Jessica zou dit een halt toeroepen, verzekerde de bediende zichzelf terwijl hij met vlugge handen de halsdoek van zijn meester knoopte. De zevenentwintigjarige zus van Sir Bertram had het uiterlijk van haar grootmoeder geërfd: het zijdeachtige bijna blauwzwarte haar, amandelvormige zilvergrijze ogen, een albasten huidskleur en een sierlijk figuur, wat allemaal, in het

geval van Lady Pembury, immuun bleek voor de tand des tijds.

Maar nog belangrijker, vanuit praktisch oogpunt gezien, was dat juffrouw Jessica het verstand van haar overleden vader had geërfd. Evenals zijn fysieke behendigheid en moed. Ze kon paardrijden, schermen en schieten als de beste. Wanneer het op pistolen aankwam was ze zelfs de beste in de familie en dat zei wat. Tijdens twee korte huwelijken had haar grootmoeder vier zoons gekregen met haar eerste man, Sir Edmund Trent, en twee bij haar tweede man, burggraaf Pembury, en ook die hadden veelvuldig voor mannelijk nageslacht gezorgd. Maar geen enkele daarvan kon beter schieten dan juffrouw Jessica. Ze kon de kurk van een wijnfles schieten vanaf meer dan twintig meter afstand – Withers had het haar zelf zien doen.

Hij zou het niet erg vinden als ze Lord Dains kurk er af zou schieten. Die enorme bruit was afgrijselijk, een schande voor zijn land: een ijdele afvallige met het geweten van een mestkever. Hij had Sir Bertram – die, toegegeven, niet het helderste licht was – in zijn snode cirkeltje gelokt en naar de rand van de afgrond getrokken. Nog een paar maanden in het gezelschap van Lord Dain en Sir Bertram zou failliet gaan – als zijn losbandigheid hem niet eerder de das om zou doen. Maar zo ver zal het niet komen, bedacht Withers tevreden terwijl hij zijn tegenstribbelende meester naar de deur duwde. Juffrouw Withers zou alles oplossen. Dat deed ze altijd.

Bertie wist zowel verbazing als blijdschap te veinzen bij het weerzien met zijn zus en grootmoeder. Maar zo gauw die laatste zich had teruggetrokken op haar kamer om uit te rusten van de reis, trok hij Jessica in wat zo te zien de salon was van het kleine – en veel te dure, dacht ze geïrriteerd – appartement.

‘Wat voor de duivel, Jess, wat moet dit voorstellen?’ zei hij op brute toon.

Jessica pakte een stapel sportkranten op van een overvolle stoel

bij de haard, gooide ze op het rooster en zonk toen met een zucht in de kussens. De koetsrit vanuit Calais was lang, stoffig en hobbelig geweest. Dankzij de slechte conditie van de Franse wegen twijfelde ze er niet aan dat haar achterste bont en blauw zou zijn. En op dit moment wilde ze het liefst het achterste van haar broer bont en blauw slaan. Helaas was hij, hoewel twee jaar jonger, langer dan zij en bovendien aardig wat kilo's zwaarder. De dagen dat ze hem met een stevige berkentak tot bezinning kon brengen waren helaas voorbij.

‘Een verjaardagscadeautje,’ zei ze.

Zijn ongezonde witte gelaat klaarde even op en hij grijnsde die stomme grijns van hem. ‘O, Jess, dat is erg lief –’ Toen verdween de grijns en fronste hij. ‘Mijn verjaardag is pas in juli. Je bent toch zeker niet van plan te blijven tot –’

‘Ik bedoelde Genevieves verjaardag.’

Een van Lady Pembury's vele eigenaardigheden was dat ze erop stond dat haar kinderen en kleinkinderen haar bij haar naam noemden. ‘Ik ben een vrouw,’ zei ze steevast wanneer iemand protesteerde en het respectloos noemde. ‘Ik heb een naam. Moeder, grootmoeder...’ Dan huiverde ze altijd even. ‘Dat is zo anoniem.’

Bertie keek verward. ‘Wanneer is dat?’

‘Zoals je zou moeten weten is dat overmorgen.’ Jessica trok haar grijze laarsjes uit, trok de voetenbank dichterbij en legde haar voeten erop. ‘Ik wilde haar verwennen. Ze was al jaren niet meer in Parijs geweest en thuis is het niet altijd even fijn. Een aantal tantes wil haar in een gekkenhuis opsluiten. Niet dat het me verbaast. Ze hebben haar nooit begrepen. Wist je dat ze drie huwelijksaanzoeken heeft gehad, alleen al afgelopen maand? Ik geloof dat nummer drie de druppel was. Lord Fagiers is vierendertig jaar. De familie noemt het beschamend.’

‘Nou ja, het is ook niet bepaald waardig op haar leeftijd.’

‘Ze is nog niet dood, Bertie. Ik zou niet weten waarom ze zich dan wel zo moet gedragen. Als ze een jonge vent wil trouwen, moet ze dat zelf weten.’ Jessica nam haar broer onderzoekend op. ‘Dat betekent natuurlijk wel dat haar nieuwe echtgenoot zeggen-

schap krijgt over het geld. Ik vermoed dat dát hetgeen is waar iedereen zich druk om maakt.’

Berties wangen werden rood. ‘Je hoeft me niet zo aan te kijken.’

‘Nee? Misschien dacht je dat ze jou uit de problemen zou helpen?’

Hij trok aan zijn halsdoek. ‘Ik heb geen problemen.’

‘O, dan moet ik het zijn. Volgens jouw accountant blijft er namelijk als jouw schulden zijn afgelost nog precies zevenenveertig pond, zes shilling en drie penny’s over voor mij dit jaar. Dat betekent dat ik óf weer bij oom en tante moet intrekken of moet gaan werken. En ik heb al tien jaar van mijn leven als onbetaalde opvang voor die etters doorgebracht. Ik ben niet van plan dat voor nog maar tien seconden te doen. Dus moet ik gaan werken.’

Zijn lichtblauwe ogen werden groot. ‘Werken? Je bedoelt, voor een salaris?’

Ze knikte. ‘Er is geen alternatief.’

‘Ben je gek geworden, Jess? Je bent een meisje. Je moet trouwen, met een kerel met geld. Zoals Genevieve heeft gedaan. Twee keer. Je hebt haar uiterlijk, weet je. Als je niet zo ongelofelijk kieskeurig was –’

‘Maar dat ben ik wel,’ zei ze. ‘Gelukkig kan ik me dat ook veroorloven.’

Bertie en zij waren op jonge leeftijd wees geworden en werden aan de zorg van tantes, ooms en nichten toevertrouwd die zelf amper hun eigen kroost konden onderhouden. De familie had het goed kunnen hebben, als ze tenminste niet met zovelen waren geweest. Maar Genevieve stamde af van een vruchtbare lijn, die vooral mannen produceerde, en haar nakomelingen hadden dat talent geërfd.

Dat was een van de redenen dat Jessica veel huwelijksaanzoeken kreeg – gemiddeld zo’n zes per jaar, zelfs nu nog, terwijl ze eigenlijk een oude vrijster zou moeten zijn. Maar ze zou zichzelf nog eerder ophangen dan dat ze zou trouwen en een fokmerrie zou spelen voor een of andere rijke sukkel met een titel – of voordat ze de titel oude vrijster zou accepteren.

Ze had een talent om onontdekte schatten te vinden bij veilingen en in tweedehandswinkeltjes en die te verkopen met mooie winst. Hoewel ze er geen fortuin mee verdiende, had ze zichzelf de afgelopen vijf jaar van modieuze kleding en accessoires kunnen voorzien, in plaats van rond te moeten lopen in de afdankertjes van haar familie. Het was een bescheiden vorm van onafhankelijkheid. Maar ze wilde meer. En het afgelopen jaar had ze een plan bedacht om meer te krijgen.

Ze had eindelijk genoeg gespaard om haar eigen winkeltje te openen. Het zou elegant en erg exclusief worden, voor de rijke klant. Ze had genoeg tijd in hun gezelschap doorgebracht om een scherp begrip te ontwikkelen van de luie rijken: niet alleen van wat zij leuk vonden, maar ook van de meest effectieve methoden om ze binnen te halen.

En ze was van plan ze binnen te gaan halen zo gauw ze haar broer uit de puinzooi had getrokken waar hij blijkbaar weer eens in zat. Daarna zou ze ervoor zorgen dat zijn fouten niet langer haar georganiseerde leventje zouden onderbreken. Bertie was onverantwoordelijk, onbetrouwbaar en een nietsnut. Ze huiverde bij het idee dat ze in de toekomst afhankelijk van hem zou zijn voor wat dan ook.

‘Je weet donders goed dat ik niet hoeft te trouwen voor het geld,’ zei ze hem. ‘Ik hoeft alleen maar mijn winkel te openen. Ik heb een locatie en genoeg gespaard om –’

‘Die aanfluiting van een kringloopwinkel?’ bracht hij uit.

‘Geen kringloopwinkel,’ antwoordde ze kalm. ‘Zoals ik je al ongeveer tien keer heb uitgelegd –’

‘Ik laat je geen winkel openen.’ Bertie richtte zichzelf op. ‘Mijn zus gaat niet de handel in.’

‘Probeer me maar eens tegen te houden.’

Hij fronste dreigend.

Ze leunde achterover in de stoel en keek hem uitdagend aan. ‘Bertie, je kijkt zo net als een varken, met je ogen helemaal dichtgeknepen. Sterker nog, je begint sowieso steeds meer op een varken te lijken sinds de laatste keer dat ik je zag. Je bent minstens tien

kilo aangekomen. Misschien wel vijftien.’ Ze liet haar ogen naar beneden gaan. ‘En het zit allemaal in je buik, zo te zien. Je doet me aan de koning denken.’

‘Die walvis?’ riep hij uit. ‘Helemaal niet, dat neem je terug, Jess.’

‘Of anders? Ga je op me zitten?’ Ze lachte. Hij liep weg en liet zichzelf op de bank vallen. ‘Als ik jou was,’ ging ze verder, ‘zou ik me minder druk maken over wat je zus zegt en doet en me meer richten op mijn eigen toekomst. Ik kan voor mezelf zorgen, Bertie. Maar jij... Nou, ik geloof dat jij degene bent die moet nadenken over trouwen voor wat geld.’

‘Trouwen is voor lafaards, idioten en vrouwen.’

Ze glimlachte. ‘Dat klinkt als iets wat een dronken ezel zou verkondigen tegen zijn al net zo dronken ezels van vrienden – net voordat ie met zijn gezicht naar voren in de punch valt – te midden van allerlei andere mannelijke ridiculiteit en onzedelijkheden.’ Ze wachtte niet tot Bertie de moeilijke woorden had ontcijferd. ‘Ik weet wat mannen grappig vinden,’ ging ze verder. ‘Ik heb een huis gedeeld met jou en zo’n tien neven. Dronken en nuchter maken ze grapjes over wat ze doen – of willen doen – met vrouwen en ze hebben een eindeloze fascinatie voor scheten, plassen en –’

‘Vrouwen hebben geen humor,’ onderbrak Bertie haar. ‘Dat hebben ze niet nodig. De Almachtige maakte ze al een permanente grap voor mannen. Waaruit je logischerwijs kan afleiden dat de Almachtige onmogelijk een vrouw kan zijn.’ Hij sprak de woorden langzaam en duidelijk, waaruit bleek dat hij ze duidelijk uit zijn hoofd had geleerd.

‘Sinds wanneer ben jij zo filosofisch aangelegd?’ vroeg ze.

‘Wat?’

‘Wie heeft je dat verteld?’

‘Dat was geen dronken ezel in ieder geval, mevrouw Snauw,’ antwoordde hij met een grijns. ‘Ik ben misschien niet de slimste van de wereld maar ik herken een ezel als ik er eentje zie en Dain is dat in ieder geval niet.’

‘Nee, inderdaad. Hij klinkt enorm verstandig. Wat had hij nog meer te vertellen, lieverd?’

Er volgde een lange pauze waarin Bertie probeerde te besluiten of ze wel of niet sarcastisch was. En zoals gewoonlijk, trok hij de verkeerde conclusie. ‘Nou, hij is inderdaad erg slim, Jess. Ik had moeten beseffen dat je dat wel inziet. De dingen die hij zegt – nou ja, zijn brein staat altijd aan, elke minuut van de dag. Geen idee hoe hij dat doet. Hij eet niet veel vis, weet je, dus dat kan het niet zijn.’

‘Ik vermoed dat gin zijn brandstof is,’ mompelde Jessica.

‘Wat?’

‘Ik zei dat ik denk dat zijn brein als een stoommachine is.’

‘Ja, zoiets moet het zijn,’ knikte Bertie. ‘En niet alleen wat betreft praten. Hij heeft ook echt verstand van geld. Ze zeggen dat hij een geldvool bespeelt en dat de muziek die hij maakt klinkt als *ching, ching, ching*. Dat zijn een hoop vallende munten, Jess.’

Daar twijfelde ze niet aan. Voor zover ze wist was de markies van Dain een van de rijkste mannen van Engeland. Hij kon zich al dat roekeloze en extravagante gedoe prima veroorloven. En arme Bertie, die zich zelfs minimale extravagantie niet kon veroorloven, deed zijn grote voorbeeld maar al te graag na. Want blijkbaar was hij echt idolaat van de man, zoals Withers in zijn brief had geschreven. En het feit dat Bertie zichzelf cognitief zover uitdaagde om daadwerkelijk te onthouden wat Dain allemaal zei was het onweerlegbare bewijs dat Withers niet had overdreven. Lord Dain was heer en meester in Berties universum... En hij leidde hem rechtstreeks de hel in.

Lord Dain keek niet op toen het belletje van de winkeldeur rinkelde. Het kon hem niet schelen wie er binnenkwam, en Champ-tois, verkoper van antiek en curiositeiten, al helemaal niet want de belangrijkste klant van Parijs stond momenteel al voor hem. En als belangrijkste klant verwachtte én kreeg Dain de exclusieve aandacht van de winkelier. Champ-tois keek niet alleen niet eens naar de deur, maar hij gaf er geen enkele blijk van dat hij iets an-

ders hoorde of zag dan de markies van Dain.

Geen interesse tonen stond helaas niet gelijk aan compleet doof zijn. De bel was nog maar net opgehouden met rinkelen of Dain hoorde al een bekend Engels gemompel en daarna een onbekende vrouwenstem die iets terugmompelde. Hij kon ze niet verstaan. Voor deze ene keer slaagde Bertie Trent erin om zijn vermeende ‘gefluister’ daadwerkelijk op laag volume te houden. Maar goed, het was wel Bertie Trent, de grootste sukkel van het noordelijk halfgrond, wat betekende dat Lord Dain zijn eigen onderhandelingen moest stoppen. Hij was niet van plan om te onderhandelen terwijl Trent in de buurt was om van alles te zeggen en te doen wat de prijs enkel omhoog zou drijven, terwijl hij uiteraard in de veronderstelling was dat hij ‘hielp’.

‘Nou, zeg,’ klonk het op zijn bekende schreeuwerige volume, ‘is dat niet – ja hoor, hij is het!’

Dreun. Dreun. Dreun. Zware voetstappen naderden.

Lord Dain onderdrukte een zucht, draaide zich om en wierp een dreigende blik in de richting van zijn belager.

Trent hield even in. ‘Alhoewel, ik wil niets onderbreken natuurlijk. Zeker niet wanneer iemand zakendoet met Champtois.’ Hij knikte in de richting van de eigenaar van de winkel. ‘Zoals ik zojuist al tegen Jess zei, een vent moet zijn hoofd erbij houden wanneer hij onderhandelt, nooit meer dan de helft bieden van wat hij bereid is te betalen. En dan heb ik het nog niet eens over wat dan ‘de helft’ is en wat ‘het dubbele’ betekent wanneer het gaat om die verwarrende franken en centimes en hoe noem jij die andere vreemde munten ook alweer? En dat dan vermenigvuldigen en opnieuw weer delen zodat je op het juiste bedrag in ponden en shillings komt – ik weet niet waarom ze dat niet meteen goed doen, behalve dan om een kerel in de war te brengen.’

‘Ik heb het je al eerder gezegd, Trent: je moet jezelf niet zoveel geweld aandoen door proberen te rekenen,’ zei Dain.

Hij hoorde een beweging en een onderdrukt geluidje van ergens naast hem komen. De vrouw die blijkbaar tegen Trent had gesproken toen ze binnenkwamen stond over een vitrine met juwelen

gebogen. De winkel was – bewust – extreem slecht verlicht om het de klanten moeilijk te maken om de goederen goed te bekijken. Het enige wat Dain kon zien was dat de vrouw een blauwe mantel droeg met daarboven een van die belachelijke hoeden die momenteel in de mode waren.

‘Ik raad je bovendien ten zeerste aan,’ ging hij door met zijn ogen op de vrouw gericht, ‘om ook geen poging tot tellen te doen als je overweegt een cadeau te kopen voor je liefde. Vrouwen rekenen in een compleet andere taal als het om cadeaus gaat.’

‘Dat, Bertie, is de consequentie van het feit dat het vrouwelijk brein verder ontwikkeld is,’ zei de vrouw, zonder op te kijken. ‘Ze beschouwt een geschenk als een zorgvuldige wiskundige formule van diepgewortelde morele, psychologische, esthetische en sentimentele afwegingen. Ik zou vooral geen poging doen om je daarmee te bemoeien met iets primitiefs als rekenen.’

Een kort verontrustend moment voelde het alsof Lord Dain opnieuw met zijn hoofd in de pot werd geduwd. Zijn hart begon te bonken en een klam kippenvel gleed over zijn huid, net als die ene dag vijftienvier jaar geleden.

Hij maakte zichzelf wijs dat zijn ontbijt niet goed gevallen was. De boter was vast bedorven geweest.

Het was volkomen ondenkbaar dat het nonchalante antwoord van de vrouw hem had overrompeld. Hij kon onmogelijk van streek zijn door de ontdekking dat deze vrouw met scherpe tong niet, zoals hij had aangenomen, een lichtekooi was die Bertie afgelopen nacht had opgepikt.

Haar accent verraadde dat ze een dame was.

Erger nog – als het al erger kon dan dat – ze was zo te horen een *bluestocking*. Lord Dain had nog nooit in zijn leven een vrouw ontmoet die überhaupt gehoord had van wiskundige formules.

Bertie kwam iets dichterbij en fluisterde op voetbalveldniveau: ‘Enig idee wat ze zojuist zei, Dain?’

‘Ja.’

‘En dat was?’

‘Dat mannen onwetende beesten zijn.’

‘Zeker weten?’

‘Behoorlijk zeker.’

Bertie zuchtte diep en draaide zich om naar de vrouw, die nog altijd vol fascinatie naar de juwelen keek. ‘Je had beloofd mijn vrienden niet te beledigen, Jess.’

‘Hoe moet ik dat gedaan hebben als ik er nog geen ontmoet heb?’

Ze was blijkbaar ergens enorm door geboeid. De bebloemde hoed schoof iets opzij terwijl ze het object van alle kanten bestudeerde.

‘Nou, wil je er eentje ontmoeten?’ vroeg Trent ongeduldig. ‘Of blijf je de hele dag naar die rommel kijken?’

Ze rechtte haar rug, maar draaide zich niet direct om.

Bertie schraapte zijn keel. ‘Jessica,’ zei hij nu vastberaden. ‘Dain. Dain – verdorie, Jess, kun je even een minuut deze kant op kijken?’

Ze draaide zich om.

‘Dain, mijn zuster.’

Ze keek op.

En een felle hitte overviel Lord Dain van zijn kruin tot zijn tenen in zijn gevoerde laarzen. De hitte werd direct opgevolgd door het koude zweet.

‘Milord.’ Ze knikte.

‘Juffrouw Trent,’ antwoordde hij. Hij kreeg geen enkele andere lettergreep meer uit zijn keel. Onder die monsterlijke hoed zat een perfect ovaal porseleinen gelaat. Grote donkere wimpers omlijstten zilvergrijze ogen met een heldere opslag, die prachtig combineerden met haar hoge jukbeenderen. Haar neus was recht en delicaat, haar lippen zacht en roze en net iets te vol.

Ze was geen klassieke Engelse schoonheid, maar ze was beslist een schoonheid en aangezien hij niet blind of dom was, herkende Lord Dain kwaliteit wanneer hij die zag.

Als ze een porseleinen vaas was geweest of een olieverfschilderij of een wandtapijt, had hij haar ter plekke gekocht en niet eens onderhandeld over de prijs.

Een absurd lang moment, terwijl hij overwoog haar van top tot sierlijke teen te likken, vroeg hij zich af wat haar prijs zou zijn.

Maar toen zag hij vanuit zijn ooghoek zijn eigen spiegelbeeld in de ruit. Zijn donkere gezicht was ruw en hard, het gezicht van Beëlzebub zelf. In Dains geval kon een boek overduidelijk wel op basis van zijn omslag beoordeeld worden, want zijn binnenste was ook ruw en hard. Hij had een Dartmoor-ziel, waar de wind altijd waaide en de regen op de grimmige grijze stenen sloeg, en waar mooie stukken groen land, verraderlijke moerassen bleken te zijn die een os nog konden vastzuigen. Iedereen met ook maar een greintje verstand kon het waarschuwingsbordje zien hangen: **BETREDEN OP EIGEN RISICO. Of beter nog: GEVAAR, DRIJFZAND.**

Hoe dan ook, de vrouw voor hem was een dame en die had geen bordje ter waarschuwing nodig om hem op afstand te houden. ‘Ladies’ stonden in zijn woordenboek gelijk aan ‘de pest, een plaag’.

Blijkbaar stond Dain haar al een tijdje met een koele blik aan te staren, want Bertie – overduidelijk verveeld – draaide zich om en bestudeerde een set houten soldaatjes. Direct kwam Dain tot zijn positieven. ‘Was het niet uw beurt om iets te zeggen, juffrouw Trent?’ vroeg hij spottend. ‘Wilt u niet een opmerking over het weer maken? Ik geloof dat dat een gepaste – oftewel, veilige – manier is om een gesprek voort te zetten.’

‘Uw ogen,’ zei ze echter, zonder haar blik van hem af te wenden, ‘die zijn zwart. Mijn verstand zegt me dat ze gewoon heel donkerbruin moeten zijn. Toch is de illusie... overweldigend.’

Er was een vluchtig stekend gevoel in de omgeving van zijn middenrif, of van zijn buik, dat wist hij niet zeker. Zijn kalmte wankelde echter geen moment, dat had hij door de jaren heen wel geleerd.

‘Dit gesprek is uitzonderlijk snel persoonlijk geworden,’ zei hij lijsig. ‘Mijn ogen fascineren u?’

‘Ik kan er niets aan doen,’ antwoordde ze. ‘Ze zijn verbazingwekkend. Zo donker. Maar ik wil u geen ongemakkelijk gevoel geven.’ Met een flauw glimlachje draaide ze zich terug naar de vitrine met juwelen.

Dain wist niet zeker wat er mis met haar was, maar hij twijfelde er niet aan dat er iets niet klopte aan deze vrouw. Hij was Lord

Beëlzebub, toch? Ze zou moeten flauwvallen of op z'n minst geschokt achteruitdeinzen bij zijn aanblik. In plaats daarvan had ze hem brutaal aangestaard en een kort ogenblik had het er zelfs op geleken dat ze met hem... flirtte?

Hij besloot te vertrekken. Hij kon net zo goed ergens anders met deze gedachten worstelen. Hij liep al naar de deur toen Bertie zich omdraaide en hem achternakwam.

'Daar kwam je nog makkelijk van af,' fluisterde Trent, zo hard dat het bij de Notre Dame nog te horen was. 'Ik was ervan overtuigd dat ze je aan stukken zou scheuren, want het maakt haar niet uit wie ze voor zich heeft. Niet dat je haar niet aan zou kunnen, maar ze kan een kerel behoorlijke koppijn bezorgen, en als je van plan was iets te gaan drinken, dan -'

'Champtois heeft een nieuwe automaton die je vast mooi vindt,' zei Dain. 'Hij wil hem vast wel voor je opwinden, zodat je het kan zien.'

Berties gezicht lichtte op. 'O, zo'n machine? Wat doet deze?'

'Ik zou vooral even gaan kijken,' stelde Dain voor.

Bertie draafde naar de winkelier en begon prompt in een accent te praten dat elke normaal denkende Parijzenaar als een gegronde reden voor moord zou zien.

Nu hij Bertie had afgeleid van zijn duidelijke bedoeling om hem te volgen, hoefde Lord Dain slechts een paar stappen te zetten om de deur uit te gaan. Maar zijn blik dwaalde af naar juffrouw Trent, die opnieuw gefascineerd leek door iets in de vitrine en nieuwsgierig als hij was, aarzelde hij even.